
ТЕМА VI

БЕЛЛИСТ – МОЗАИК

БЕОГРАДСКО ЛИСТАЊЕ
СРЕДЊОШКОЛСКИХ ЛИСТОВА
2015/2016.

LIFE / дизајн: Борис Николић / фото: Небојша Бабић

7 ЗВЕЗДАНИХ РАТОВА

Када је 1977. године Џорџ Лукас написао сценарио за Звездане Ратове, није ни сањао какву ће експлозију ова филмска франшиза изазвати. Тачније, због недостатка финансија морао је прво да сними четврти део саге да би привукао шире народне масе и навео и тврдокорне заљубљенике у акционе филмове да заволе овај научно-фантастични наслов, смештен у свемиру. Када је филм изашао, одзив је био толики да је он зарадио финансије за наредни филм у току прве две недеље приказивања. Када је завршио пети и шести део, већ је имао хорде заљубљеника и фанова свог ремек-дела. Након тога је снимио прва три дела, употпунио своју причу и придобио вечиту љубав фанова. Његово царство, Лукас артс, магазин Форбс проценио је на 20 милијарди долара, за колико га је и откупила компанија Дизни, што је у почетку изазвало неверицу фанова. Међутим, та неверица је нестала пошто је Дизни одлучио да сними седми део саге, који је код нас приказан 17. децембра, доживео огроман успех и, наравно, одобрење верних фанова који су били одушевљени; о томе сведоче бројке о заради коју је филм стекао након само једног дана пројекције, а и одлични коментари на разним интернет порталима.

Сиже фима: Неко ко би га први пут погледао, рекао би да је то још један филм чија се радња бави вечитом борбом добра и зла, али он је много више од тога. Два главна лика су Анакин Скајвокер и његов син, Лук. Анакин је звезда прва три дела, у којима се говори о његовом одрастању и приступању реду чувених свемирских витезова Џедаја који баратају чувеним светлосним сабљама чије праведно коришћење представља симбол његовог витештва. Он одраста раме уз раме са својим учитељем Квигом Ђином, који гине у првом делу, а након тога његов тренинг преузима Јода, чију илустрацију можете наћи у часопису. Након сплета догађаја, овај џедај прелази на мрачну страну (припадници мрачне стране једним именом зову се Стих) и добија чувено име Дарт Вејдер. Након тога се рађа његов син, Лук, који има један циљ: спасавање планете

ОГЛЕДАЛО

од мрачне стране. Након тога се прича развија на различите стране, а ми не желимо да вам упропастимо гледање овог филма, тако да, ако желите да сазнате како се прича одвија, ми вам топло препоручујемо да одгледате свих седам филмова.

Вук Вукосављевић

„Гимназион”, Гимназија, Чачак

Главни и одговорни уредник:

проф. Иванка Танкосић

TAKTIČNOST

Taktičan je onaj čovek koji dobro oseća svog sagovornika i zato ga nikada neće povrediti neopreznom rečju, neumesnom šalom i ne-namernom aluzijom. Postoje ljudi koji imaju urođeni takt. Veštinu da se prilagodi *talasnoj dužini* sagovornika, da tačno i brzo reaguje na najmanje izmene njegove intonacije, izraz očiju, položaj tela, sposobnost da uzme u obzir čitav kontekst opštenja, taktičan čovek duguje svojoj porodici, najviše majci. Majka uvodi dete u svet osećanja, prva mu objašnjava značenje reči *uvredljivo, tužno, sramno...*

Na taktičnost sagovornika posebno su osetljivi tinejdžeri sa svojim kolebljivim samopouzdanjem, jakom zavisnošću od mišljenja drugih i otvorenošću osećanja. Oni veoma pate zbog svake primedbe koja im se uputi u prisustvu drugih. Period pubertetske preosetljivosti daje svakom čoveku šansu, čak i ako nije odrastao u sredini previše taktičnih ljudi, da ovlada dragocenom veštinom da čuva svoja osećanja i dostojanstvo okoline.

Postoji nekoliko obaveznih pravila koja poštuje taktičan čovek. Kao prvo: ne nametati se. Ne nametati svoje učestvovanje, opštenje. Ne nametati svoje mišljenje i stavove, čak i ako apsolutno ne sumnjaš u njihovu tačnost.

Veoma važno je ne ulaziti u protivrečnosti sa stanjem sagovornika, ne stvarati kontrastnu atmosferu u odnosu na njegovu zabrinutost, jer ona može da obezvređi dobra osećanja i pojača loša. Na primer, ne pričati o svojim razočaranjima onome ko je dobro raspoložen, ne deliti pojedinosti srećne ljubavi usamljenoj drugarici. Ne treba govoriti školskom drugu koji se muči sa matematikom: *Pa to je prosto! Ja sam rešio za sekundu!*

Taktičan čovek uzima u obzir kontekst, tj. ono što zna o sagovorniku. Ne treba započinjati teme koje mogu da traumatiziraju čoveka, da ga nateraju da se seti nečeg što mu je teško palo, nečeg strašnog ili nečeg čega se stidi. Na primer, netaktično je demonstrirati svoje materijalno blagostanje onome ko živi mnogo skromnije, poklanjati mu skupe poklone ili bogato ga ugostiti. O bolnoj temi se može govoriti samo ako ju je inicirao sam čovek za koga je ona bolna, ako je sam nagovestio da želi podršku ili savet.

U prisustvu bilo kog svedoka razgovor bi trebalo da bude bar tri puta oprezniji. Važan uslov taktičnosti je – ne mešati se u ličnu sferu čovekovog života.

OGLEDALO

Taktičnost se pokazuje i u odnosu na netaktičnost drugih – u sličnim situacijama važno je potruditi se da se ne naglašava neprijatnost koja se pojavila, već da se pomogne sagovornicima da je prevaziđu, da se situacija olakša. Ta vještina se uvek smatrala pravom aristokratskom osobinom, pravim dobrim manirom. Poznat je slučaj sa engleskom kraljicom, koja se na jednom prijemu, kada je videla da je gost izvadio iz čaše parče limuna i pojeo ga (skandalozno narušavajući pravila ponašanja), osmehnula simpatično i uradila to isto. Osećanja čoveka su iznad svih pravila – to je glavni princip, koji leži u osnovi prave taktičnosti.

Netaktičnost je uvek nenamerna, u njoj nema zlih namera. Time se ona u osnovi razlikuje od bezobrazluka. Kada nastavnik vežba svoju duhovitost na temu umnih sposobnosti slabog učenika, kada neko naglas komentariše postupke ili izgled druga iz odeljenja uvredljivim primedbama, kada celo odeljenje šikanira neiskusnog nastavnika ili starog nastavnika koji loše čuje – to je već bezobrazluk u pravom smislu reči. U takvim situacijama taktičnost ne treba da bude prepreka da se pruži otpor, da bi se bezobrazluk postavio na svoje mesto. Biti taktičan ne znači izbegavati konflikte, nikad ne govoriti ljudima ništa neprijatno, uvek u svemu povlađivati sagovorniku. Pesnikinja Ana Ahmatova kaže da se kulturni čovek razlikuje od ostalih po tome što nikog ne vređa slučajno, već namerno. Zvuči paradoksalno, jer time kulturni čovek podseća na bezobraznika, ali je tačno. Stvar je u cilju i motivu koji ga nagone da govori nekome neprijatne stvari.

Postoji još mnogo javnih i tajnih pravila koja poštuju taktični ljudi. Naravno, pravi takt, to nije ona svesna, stalna samokontrola pri kojoj pre svake replike treba postavljati pitanje: „Da ne kažem nešto pogrešno?“. Niko nije osiguran od grešaka. Najvažnija je namera, želja da se čuvaju i štede osećanja drugih ljudi, a s uzrastom i iskustvom dolazi i prirodna, nesvesna taktičnost.

Snežana Zimonjić

Profesor psihologije

„**Kolibri**“, Gimnazija *Takovski ustanak*,

Gornji Milanovac

Urednice: Snežana Lazić i Jovana Dimitrijević

ЖЕНА ДАНАС

Оснивањем феминистичког покрета у 19. веку жене су успеле да поремете дотадашњу доминацију мушкараца. Значајан допринос покрету дале су тзв. суфражеткиње које су се крајем 19. и почетком 20. века у англосаксонским земљама бориле за женско право гласа, некад и насилно, кад су схватиле да од вербалног убеђивања мушкараца нема ништа. Колико је то било значајно, говори и чињеница да су наше жене право гласа добиле тек после Другог светског рата. Иако је положај жене у друштву данас далеко бољи него у време настанка покрета, и даље има простора за ангажман против патријархата.

Нажалост, на Балкану се на патријархат и дан-данас гледа као на светињу. А мушкарци би и сами требало да буду феминисти, и то не само зато што слика „праве жене” ограничава природу, способности и потенцијале жена, већ зато што патријархат ограничава и саме мушкарце, без обзира на то што он одговара њиховом егоизму, лењости и вољи за владањем.

Многе објективне околности, као што су немање посла, а самим тим ни сопствене уштеђевине, одсуство подршке породице и пријатеља, терају жену да прихвати стање такво какво јесте, тј. ситуацију у којој је она потчињена супругу. У породици у којој само мушкарац ради он може лако да злоупотреби тај положај и да се позове на оно чувено „Док си под мојим кровом...” или „Док те ја храним...”. Такође, жалосно је да има жена које су се толико поистоветиле са „улогом жртве” тј. традиционалном улогом жене, да желе да задрже status quo, јер се напосто плаше новог.

Поједине разлике између мушкараца и жене не можемо оспоравати, нити треба. Углавном је мушкарцима дата већа снага за физичке послове, а женама нежност, брижност и осећајност – мада, и то је дискутабилно. Али кад је у питању већина послова – зашто уопште правити разлику? Ја, рецимо, долазим из породице где отац понекад кува ручак, а мајка поправља кухињску арматуру, и у којој сам учена да је брак успостављање компромиса, излагање у сусрет и помагање једно другом, а не терање ината и свађање око тога који је посао мушки, а који женски.

Међу млађим генерацијама, као што је моја, патријархални односи се испољавају на нешто другачији начин него код одраслих. Момцима није битно умемо ли да кувамо и спремамо или пак не,

ОГЛЕДАЛО

али када кажу „права девојка”, алудирају на наш спољашњи изглед, а не на оно што носимо у себи. Они нам намећу идеалне пропорције, стављају нас у калупе, понашајући се притом као некакве судије довољно компетентне да нас оцењују.

Нараво, патријархата је сваким даном све мање и свима постаје јасно да је једина битна разлика између мушкарца и жене та да жене рађају, а мушкарци не. Међутим, све док се размишљање да је патријархат најбољи модел односа између мушкарца и жене у потпуности не искорени, не треба стати са феминистичком борбом.

Милана Гаковић

„Прес час”, Гимназија, Бечеј,
Уредник: Ана Елена Митровић

VINTAGE: ŠARM MINULIH VREMENA

ODJEĆA S DUŠOM

Niaziv *vintage* preuzet je iz somelijerske, vinske, terminologije za odjeću nastalu u razdoblju između 20-ih i 80-ih godina 20. stoljeća. Kako ga ne biste zamijenili s retro stilom – istaknut ću da kao naziv retro zapravo opisuje odjeću koja svojim izgledom podsjeća na neko razdoblje iz prošlosti, odnosno imitira *vintage*.

Baš poput vina, odjeća i obuća bolje da su starije. *Vintage* odjeća većinom je nošena, ali postoje i neki komadi koji nisu. Napomena za ljude koji ne kupuju nošenu odjeću zbog navodne loše karme, energije ili higijenskih razloga: *vintage* roba je roba s pričom, poput kostima u kazalištu ili na filmu kojom se želi dočarati određeno razdoblje, određeni stil, atmosfera, stoga joj tako treba i pristupiti. Ne zna za uniformisanost, dopušta nam da kombiniramo staro i novo, unikatna je, dakle neponovljiva, a cijenom često povoljnija od nove.

ZA SVE SU KRIVE JULIA ROBERTS I KATE MOSS

Interes za *vintage* naglo je porastao devedesetih godina prošlog stoljeća, najviše zbog poznatih glumica poput Julije Roberts, Chloe Sevingy, Kate Moss i Dite Von Tesse, ali i sve veće ekološke svijesti. Naime, ljudi su počeli uviđati da se i odjeća može reciklirati, a ne samo mahnito kupovati pa onda bacati. Jeste li sigurni da se u ormaru vaše bake ili mame ne krije elegantni kostimić iz sedamdesetih ili kakva torba iz pedesetih godina?

U svijesti su se nedavno otvorila još jedna vrata na kojima piše – recesija. Mnogima je donijela neizvjesnost i smanjenje životnog standarda, ali s druge strane, i povećanje kreativnosti. Možda zvuči radikalno, ali da se nije dogodila, spomenuti bi kostimić u vašem ormaru ostao neotkriven ili bi ga pojeli moljci. Ako niste primjetili, danas se

OGLEDALO

ljudi odjevaju mnogo smjelije, razigranije i opuštenije, ne mareći pritom toliko za „markice”. Dakle, s kostimićem i/ili torbom ste u trendu, a bez grižnje savjesti, jer je iznos na vašem računu ostao isti.

Nepovoljna globalna ekonomska situacija udahnula je i novu popularnost vještinama poput šivanja, kuhanja, svega što nastaje zahvaljujući mašti i spretnosti vlastitih ruku... je inicirao sam čovek za koga je ona bolna, ako je sam nagovestio da želi podršku ili savet.

U prisustvu bilo kog svedoka razgovor bi trebalo da bude bar tri puta oprezniji. Važan uslov taktičnosti je – ne mešati se u ličnu sferu čovekovog života.

Enia Pivalica i Sarah Pasuovi

„Slog”, Škola za dizajn, grafiku i održivu gradnju, Split

Glavni i odgovorni urednik: prof. Martina Javorčić

(ТРЕЋА НАГРАДА)
„Слог“ Школа за дизајн, графику
и одрживу градњу Сплит

ПРЕДАЈЕ ЛИ ВАМ ИСТИ ПРОФЕСОР?

Почетком школске године дешава се да дође до промене одређених предметних професора, што понекад може (непријатно) изненадити ученике. Да ли се ове промене прихватају као уобичајене или пак ни професорима, а ни ђацима, није свеједно када се догоде, истраживали смо за читаоце ПУТ-а.

Када смо питали професоре да нам објасне ко тачно чини ове промене, одговорили су нам да на то не утичу они, већ да се оне дешавају због усклађивања са годишњим фондом часова. Међутим, мишљење ђака јесте да можда има људи који уопште ни не раде у школи, на пример утицајних родитеља, који знају да се умешају тамо где им није место.

Број професора који се променио варира од одељења до одељења – постоје она одељења у којима ни до каквих промена није дошло, али наравно и она где је пола професора било замењено. Генерално, овакве промене углавном нису добродошле код већине ђака које смо интервјуисали. Интересантно је да ђаци углавном сматрају како те промене сметају и професорима, али професори се не жале – барем не већина.

Став професора је углавном био да на то којем ће одељењу предавати не могу да утичу и да стога покушавају да се не вежу претерано за поједина одељења. У суштини, најважније им је то да је њихов начин рада коректан и да лекцију испредају на најбољи могући начин. Неки су рекли да им чак и одговара то што мењају толико одељења, јер онда сви имају прилику да искусе различите начине предавања, док је мањи број професора рекао да њима, као и ученицима, то тешко пада, јер морају да се навикну на потпуно ново одељење и да нађу поново ону усклађеност у раду као што су имали у бившем одељењу – овакав проблем најчешћи је у матурантским одељењима.

Међутим, иако се професори труде да не праве разлику између одељења, за ученике то није тако лако. При свакој промени постоји ризик да са новим професором неће моћи да остваре добру комуникацију, што ће аутоматски утицати на то како професор предаје градиво тј. преноси знање и како ученици то знање примају. По-

ОГЛЕДАЛО

следице овако честих промена могу се показати у виду све лошијих оцена и мањка жеље за радом код ученика. Код појединих ученика јавља се и огорченост; једна ученица је чак промену професора упоредила са губљењем битног узора у животу.

Али промене не морају увек бити нагоре! Често се дешава и да одељења добију професоре чији им начин рада више одговара, јер једна иста лекција може бити испредавана на више различитих начина. Такође, често мењање професора може побољшати флексибилност ученика, самим тим омогућити да се брже и лакше адаптирају на промене које их чекају у будућности.

На крају ове анкете, можемо закључити да није битно да ли се професори често мењају, него колико се разликују методе замењених професора. Може се десити да се твом одељењу „посрећило“, па сте добили оног професора који тражи три реченице или формуле да научиш, па онда дели петице. А некима стварно не одговара таква промена, јер су код претходног професора научили како да раде и у исто време унапреде себе. Можемо и да се запитамо зашто професори имају најмањи удео у одлучивању коме ће да предају? Зар нису они ти који раде и најбоље познају ђаке? Према нашем схватању, овој појави се прилази површно, без дубље анализе последица.

Тамара Пишчевић
и Анастасија Жаревац
„Пут“, Зрењанинска гимназија, Зрењанин
Уреднице: проф. Александра Суботић
и проф. Душица Митић

САМО ЈОШ ЈЕДНА ЦИГЛА У ЗИДУ!

Према подацима до којих смо дошли анкетајући гимназијалце током протеклих неколико месеци, 49, 1% испитаника није задовољно тренутним стањем наше школе. Ова анонимна анкета односила се на целокупан рад-професора, ученика, управе, али и на свеукупне услове рада. Ипак, најчешћи узорак незадовољства су лоши материјални услови. Ученици су истакли да би побољшање грејања, постављање завеса, као и унапређење тоалета и свлачионица требало да буду приоритети. Морам да признам да нисам била збуњена чињеницом да је гимназијалцима битно материјално, с обзиром на то да нам данашњи медији намећу управо то материјалистичко схватање свега, па и школовања.

Очигледно не схватамо да завеса или брава у тоалету неће допринети да постанемо људи једног дана. Чак и да изградимо школу од дијамантских или златних цигала, културу нећемо подићи на виши ниво. Свега један од испитаника пожалио се да се млади људи са идејама не промовишу довољно. Заиста, не би било лоше да се убудуће више ради на организовању изложби, концерата или тематских вечери на којима би они који пишу, баве се истраживањем, певају, цртају, фотографишу... могли да изложе своје идеје.

Интересантно је да већина испитаника није желела да говори на ову тему у случају да анкета није анонимна. Да ли се ученици плаше професора или надлежних уопште, па не приговарају када нешто није у реду? Истина је да многи заборављају да су ученици разлог постојања школе, а најжалосније је што смо и ми, ученици, на то заборавили. Наш глас би требало да буде најважнији, али како би га неко уважио, ми морамо да стварамо тај глас. Ако имате проблем – предпочите га. Постоји Ученички парламент, али и Унија средњошколаца Србије која се управо залаже за то да ученици буду равноправни актери и они који одлучују, а не само пасивни примаоци знања.

Не будите „само још једна цигла у зиду”, ни у ком смислу.

Анкету спровеле: **Мина Арсић, Ања Станковић,
Теодора Јањић, Милица Љубић и Бојана Петров**
„Гимназијалац”, Гимназија Бора Станковић,
Врање

Уредник: Емилија Стојилковић,
Ментор: проф. Драгана Петровић

MIRROR

LONDON

HOW TO EXPERIENCE EVERYTHING

1. PACK SOME COMFORTABLE SHOES

When packing, don't think about what looks good or what goes with the clothes you've packed. Because, trust me, people won't care. So think about what is the most comfortable thing you can put on your feet. If you're wondering why you would need it, because it's not like you'll be running around London like crazy, keep in mind that something like this can happen: you could be given only 3 hours on Oxford Street, which is bad if you want to visit 6 stores, especially if you don't know where they are, because you will end up running around looking for Victoria Secret for an hour, only to find it in some side street, then run back to the Primark, just to see you have no time left and you still need to make it to the place where you're meeting your group. So obviously you'll run across Oxford Street for 15 minutes and, believe me, it won't be fun. Or, when visiting The Natural History Museum, you'll figure out you have almost no time left because you spent all of it on volcanoes and you still want to have a quick look at the dinosaurs, whales and human body, so again you'll end up running the place like crazy.

2. KEEP YOUR EYES OPEN

What's really important is that you always know what's happening around you, especially in crowded places because you can easily get lost. For example, you're in Buckingham Palace and you plan to make the guards smile, so when leaving to see the changing of the guards you don't think about how many people will be there. Naturally you want to see everything so you hurry into the crowd, then later figure out you've lost your friends. At least, you'll have good photos of the guards.

3. GO WITH YOUR INSTINCT

If you're only in London for a few days you won't be able to see everything. I can guarantee you that, so when visiting places make sure you'll go see things you really want to see. If you're at The Tower of London it's the best to take a guided tour, but if you really can't do that just go look at the stuff you find interesting because otherwise you won't get anything out of it and it'll be a waste of money. So, if you want to see the Crown Jewels, go see the Crown Jewels! I'm saying this for your

MIRROR

free time too because you never know what you might see. It could happen that you get thirsty out of nowhere, so naturally you go buy water, unplanned and by chance you get to see Robert DeNiro and Anne Hathaway because there's a premiere of their new movie!

Anyway, just enjoy yourself as much as possible and no matter what happens. Whether your experiences are good or bad, just think of it as of stories you'll laugh at someday. I mean, at the end of the day, it is still London so just take it in as much as you can because you won't see anything like that ever again.

Žana Plejić

„Heartbeat”, Prva gimnazija, Maribor

Editor-in-chief: Zorana Fabrici Robnik

LONDON

KAKO DA DOŽIVITE SVE

1. SPAKUJTE UDOBNE CIPELE

Dok se pakujete, ne razmišljajte o tome šta dobro izgleda ili šta se slaže sa odećom koju ste spakovali. Zato što, verujte mi, ljudima to neće biti bitno. Dakle, mislite šta će biti najudobnije vašim stopalima. Ako se pitate zašto vam je ovo potrebno, nije to da ćete sumanuto trčati kroz London, već imajte na umu da može da se desi sledeće: možete dobiti samo tri sata za ulicu Oksford, što je loše ako hoćete da posetite šest radnji, pogotovo ako ne znate gde se one nalaze. Zateći ćete sebe kako ceo sat jurite okolo tražeći Viktorija sikret, da biste je našli u sporednoj ulici; onda trčite nazad do Prajmarka, i shvatate da nemate više vremena i, povrh svega, treba da stignete do mesta gde se nalazite sa grupom. Očigledno je da ćete petnaest minuta prelaziti ulicu Oksford, i verujte mi, neće biti nimalo zabavno. Ili, pri poseti Prirodno-storijskog muzeja, videćete da skoro nemate preostalog vremena, jer ste ga utrošili na razledanje vulkana, i još treba da bacite pogled na dinosauruse, kitove i ljudsko telo, i opet projurite kroz muzej kao ljudi.

2. DRŽITE OČI ŠIROM OTVORENE

Ono što je zaista bitno jeste da uvek budete svesni onoga što se dešava oko vas, pogotovo, kada ste u gužvi, iz razloga što se možete lako izgubiti. Na primer, posećujete Bakingemsku palatu i planirate da naterate stražare da vam se nasmeše. Dok izlazite da biste videli smenu straže, ne razmišljate koliko ljudi se može zadesiti tamo. Prirodno, želite sve da vidite i ulazite u gužvu i kasnije shvatite da ste izgubili svoje prijatelje. Makar imate dobre slike čuvara.

3. PRATITE SVOJ INSTINKT

Ako u Londonu provodite samo nekoliko dana, nećete biti u prilici da vidite sve. To mogu da vam garantujem. Iz tog razloga, prilikom obilaska, postarajte se da obidete mesta koja želite. Ako ste u Londonskoj kuli, najbolje je da uzmete turu obilaska sa vodičem, ali ako ne možete to da uradite, slobodno idite tamo gde se vama čini zanimljivim, u suprotnom, nećete ništa dobiti, a potrošili ste novac uzalud. Tako, ako želite da vidite Kraun džuelz, idite da vidite Kraun džuelz! Ovo se takođe odnosi i na vaše slobodno vreme, zato što nikad ne znate na šta

OGLEDALO

ćete naići. Može se desiti da ožednite i, prirodno, odete da kupite vodu, i neplanirano naidete na Roberta de Nira i En Hetavej, jer je premijera njihovog novog filma!

U svakom slučaju, uživajte koliko god možete i šta god da se desi, nezavisno od toga da li su iskustva dobra ili loša, pomislite na priče kojima ćete se smeјati jednog dana. Na kraju, ipak je to London i upijajte koliko možete zato što nikada više nećete videti nešto slično.

Žana Plejić

„Heartbeat”, Prva gimnazija, Maribor

Glavni i odgovorni urednik:

Zorana Fabrici Robnik

Prevod: **Milena Albijanić,**

Matematička gimnazija, Beograd

Mentor: prof. Mirjana Savić Obradović

ZNAJU VAŽNOST OBRAZOVANJA

JAPANSKI VOZ VOZI SAMO ZBOG JEDNE UČENICE KAKO BI MOGLA ZAVRŠITI ŠKOLU

Godinama, na željezničkoj stanici u ruralnom mjestu na japanskom otoku Hokaido, čeka samo jedan putnik - učenica na svom putu u srednju školu.

Voz ima zadatak da stane dva puta - jednom da je „pokupi“ na putu do škole, a drugi put da je vrati kući nakon nastave.

Iako ovaj scenario zvuči kao nešto što bi smislilo Hayao Miyazaki, čuveni japanski autor animiranih filmova, istinit je.

Kako piše CCTV News, radi se o odluci kompanije Japan Railways, koja operira na području čitavog Japana, a koja je osnovana prije više od tri godine. Broj putnika na stanici Kami-Shirataki se, zbog svoje udaljene lokacije, drastično smanjio, kao i potreba za teretnim uslugama.

Kompanija se spremala da zatvori stanicu kada su otkrili da je svaki dan koristi jedna učenica. Stoga su odlučili da je zadrže sve dok ona ne diplomira. Kompanija je čak prilagodila red vožnje u skladu sa rasporedom učenice.

Ona bi trebala školu završiti u martu ove godine, kad će željeznička stanica, konačno, biti zatvorena.

Mnogi Jpanci upućuju vladi Japana komentare zahvale zbog prepoznavanja važnosti obrazovanja i potrebi da ono bude prioritet u državi.

„Zašto ne bih dao svoj život za ovu zemlju kad je vlada spremna otići korak dalje za mene? Ovo znači da je svaki građanin bitan, niko nije ostavljen sa strane i prepušten sam sebi“, jedan je od kometara na ovu vjest na društvenim mrežama.

U Japanu, jedini koji nisu dužni da se klanjaju caru su učitelji. Motiv je da ni carevi ne mogu bez učitelja.

Kamo sreće da se možemo pohvaliti sličnim primjerom u našoj domovini!

Nedžad Srabović

„Safir“ - Rudarska škola Tuzla

Urednici: Nedžad Srabović I Almira Derdemez

ШТА ЈЕ ЉУБАВ?

Љубав је магична, магнетска снага која спаја људе, драгоценост човека и привилегија Богова. Она је надахнуће, понекад само реч, покрет, поглед, невидљиви флуид између живих бића, песма над песмама, музика душе. Дарује нам енергију која покреће на стварање, указује на праве вредности, на суштину постојања.

Вечита инспирација сликарима и песницима за стварање најосећајнијих дела из душе. Дође ненајављено, као летњи пљусак кише и, баш попут њега, спаси или упропасти. Сваком од нас је дато неко богатство и на нама је да га у себи пронађемо и препознамо. Само тражење није ни лако, ни кратко, али је вредно труда. Тачка ослонаца и истине у нама самима, а лаж према себи је најгора од свих лажи. Да бисмо изградили праве вредности, не треба да нас заведу жеље већине, већ да користимо сопствени слух. Боље је бити мало језгро, него велика љуска. Мала искра у нечијем оку довољна је да осветли цео свет. Нечије очи могу да буду бистрије од мора, плавлје од неба. Такве очи волела сам да тражим у ходницима школе. Кад бих их угледала, све је постајало лепше. Он би стао у моје око, био би већи од неба и од дуге. Тај поглед пратио би ме данима. Живела бих у свету маште и на живот гледала очима сањалице. Смешило би ми се цвеће у вази, мамине критике би пролазиле поред мене, а птице на грани би певале најлепше композиције. Иако тмуран, кишни дан постојао би прекрасан. Пuteви љубави су веома чудни, саткани су од безброј тренутака, сваки је посебан и непоновљив. Кажу смех и сузе, срећа и туга, дигне те до неба па те баца на тло, све је, ваљда, љубав. Наших пет минута свемоћи, када постојимо само ми, а све постоји само због нас.

Да ли се ово зове љубав? Да ли је срце вредно жртвовања због зелених очију? Да ли је могуће да наше срце проговори? Или су старији, ипак, у праву када нам кажу да смо ми још увек „балави“ за такве ствари? Скупочени драгуљ који само једном у животу имате. Посебан осећај, који се не може описати речима, већ се мора доживети. Не треба потрошити живот у чежњи за оним што немате, већ волите оно што имате.

Зорана Видојковић

„Искра“ – Гимназија Пирот
Главни и одговорни уредник:
Јасмина Манић, проф.

ЏАБА СЕЛФИ, АКО НИЈЕ ШЕР

Испод великог броја фотографија које циркулишу друштвеним мрежама можемо наћи опис – „селфи”. Откуд заправо та реч? Означава аутопортрет начињен паметним телефоном или веб камером. Реч се први пут појавила на аустралијском интернет форуму 2002. године, а први познати селфи снимео је Роберт Корнелијус чак 1839. године.

Истраживања показују да више селфи фотографија праве жене него мушкарци. Лоша страна тог фотографисања је стално упоређивање са другим људима. Постављање селфи фотографија на друштвене мреже обично служи за привлачење пажње на физичке атрибуте, те је упоређивање себе са другима главни узрок нашег мањка самопоуздања. Никада нећемо поставити своју фотографију на којој и нисмо баш лепо испали, те на неки начин то прави искривљену слику о стварности, која утиче да се запитамо колико лепо изгледамо. Данас, селфи фотографије има свако, од папе Фрање до Ким Кардашијан.

Места за снимање селфи фотографија су различита, нема места на којем нисмо били, а да се нисмо вратили са најмање две фотографије. Омиљено место за сликање селфија је тоалет. Намеће се питање зашто је то место најзаступљеније у селфи фотографисању? Можда зато што свако од нас у тоалету има велико огледало, ту се види цела фигура и визуелно позу тела можемо да контролишемо или једноставно зато што смо ту изоловани од остатка људи. Дакле, када се неко слика у тоалету, поручује да је та слика документ његове стварне интимае, с обзиром да је купатило место где се највише посвећујемо себи и свом телу.

Лепи су, ал’су скупи, коштају нас самопоуздања, стварности и прилике да нас неко стварно воли – да нас воли онакве какви јесмо.

Јелена Трнинић

„Димитрије”, Правно биротехничка школа

Димитрије Давидовић, Земун

Главни и одговорни уредник: проф. Аника Лахки

ОДНОС ПРАВА И ДРЖАВЕ

Размислих, и увјерих саму себе још више, да сваки однос на овом свијету не би могао опстати без обостраног поштовања и стрпљивости обје стране. Не знадох тада како нешто опстаје тако друго. И сјетих се прве државе. Слушала сам; од када постоји право, постоји и држава. Запамтила сам: једно без другог не могу опстати. Закључила сам: ако једна страна у неком односу попусти, дуга ће или попустити заједно са првом, или покушати оджати однос преузимајући све обавезе или дужности прве. У оба случаја, однос ће кад-тад престати да постоји. Па се замислих: како би то изгледало да држава нема право? Одмах сам замислила анархију, те сам се згрозила. Али, шта да право нема државу? У чему би био његов значај? Зашто бу постојало уопште? Када не би имало шта да уради? Савршен склада, хармонија. Заједно, само заједно. Одвојено не иде. Двоје може направити мир и складан однос уређујући тако друштво и околину, једно не може. Дует је ту да побједи. Баш као држава и право.

Инела Имамовић и Марина Крешић
„Млади правник”, Средња
економско-трговинска школа, Тузла
Главни уредник: проф. Лариса Ћустендил

(ПРВА НАГРАДА)

„Златни пресек“

Школа за дизајн, Београд

БЕЛИСТ - БЕОГРАДСКО ЛИСТАЊЕ

СРЕДЊОШКОЛСКИХ ЛИСТОВА

2015/2016

ТАМАРА ВАС ВОДИ У СВЕТ ФИЛМА И ПОЗОРИШТА

„МАЛЦИ”

Трећи у низу филмова из серијала „Грозни ја” је један од најпопуларнији анимираних филмова данашњице. У овом делу се прати историја Малаца и њихова прича кроз време. Режиер је Пјер Кофин, а гласове су позајмили Сандра Булок, Џон Хам, Стив Карел, Мајкл Китон.

„СВЕТ ИЗ ДОБА ЈУРЕ”

Научно-фантастични филм режисера Колина Треворова, који представља наставак култног филмског серијала Парк из доба јуре. Радња се одвија на истом измишљеном острву као у претходним делима, где постоји парк са диносаурусима. Главни проблем настаје када Индоминус рекс, диносаурус створен мешањем гена најспособних и најопсанијих врста, побегне из свог кавеза и крене у разарање.

Главне улоге играју Крис Прат и Бројс Далас Хауард.

„ПОВРАТНИК”

Врста трилера у режији Александра Гонзалеса Ињарутеа. Филм је заснован на роману Мајкла Пунка, а који је инспирисан животом Хјуа Гласа, који је био извиђач. Филм је добио чак 12 номинација за Оскара.

Главне улоге играју Леонардо ди Каприо, Том Харди, Вил Полтер, Доналд Глисон.

„ЈАДНИЦИ”

Популарни мјузикл настао по истоименом роману Виктора Игоа, на репертоару је у Мадлениануму. Мјузикл је поново враћен на сцену због многобројних захтева публике. Синхронизација у њему је, према мишљењу најбољих лондонских театара, једна од бољих.

Улоге тумаче Небијша Дугалић, Дејан Луткић, Катарина Гојковић, Срђан Тимаров, Иван Босиљчић. Део ансамбла је, такође, наш истакнути уметник, бивши ученик наше школе, Владимир Лалић.

ОГЛЕДАЛО

„ДЕРВИШ И СМРТ”

Једна од сталних представа на репертоару у београдском Народном позоришту рађена је по роману Меше Селимовића. О овом непролазном делу не треба много говорити, реч је о класику препуном квалитета, откривених и оних који то тек треба да постану. Ову предству препоручујем посебно четвртој години, јер се књига „Дервиш и смрт” ближи као лектира.

Режија: Егон Савин.

Улоге шумаче: Никола Ристановски, Ненад Стојменовић, Александар Ђурица, Наташа Нинковић, Танасије Узуновић, Љубомир Бандовић, Марко Николић.

„ВЕЛИКА ДРАМА”

Реч је о потресној саги која се бави преиспитивањем наше прошлости и тиме како се овдашњи бурни послератни историјски догађаји преламају кроз појединце и на који начин одређују њихове судбине.

Режија: Синиша Ковачевић.

Улоге шумаче: Вук Костић, Танасије Узуновић, Љиљана Благојевић, Миодраг Радовановић.

Тамара Станковић

„Златни пресек”, Школа за дизајн, Београд

Главни и одговорни уредник:

проф. Весна Прцовић

ДЕБАТНИ КЛУБ „ИЗОКРЕНУТИ СВЕТ”

Било да слушате неки разговор уживо, на телевизији, или сте и сами део њега, сведоци сте размене мишљења и доказивања одређених ставова. Често изразе које чујемо у дискусијама или дебатама погрешно употребљавамо у неадекватним ситуацијама. Да бисмо избегли међусобно неразумевање, за почетак, важно је да знамо шта је дебата и која је њена улога.

Дебата је размена мишљења и доказивања тврдњи које је неко исказао кроз аргументацију. Њена сврха је да се дође до најбољег решења: чују се две стране које заступају различита мишљења и узме се у обзир све што је речено. Дебата у друштву има критичку улогу, покреће актуелне теме и утиче на јавно мњење.

Али, шта је аргументација? Аргументација је излагање тврдње и њено утврђивање и разрађивање. Просто речено, аргументација је излагање доказа као поткрепљивање тачности неке тврдње. Као таква, она је основа сваке дебате. Овде треба направити разлику између дебате и чистог надвикивања без икаквог основа, реда и поштовања, при чему се победником сматра онај који је најгласнији и најдрскији. То што неко говори гласно и млатара рукама не значи да је у праву! Дебата развија критичко мишљење и тера вас да размишљате и информишете се чак и о темама које нису ваш фах или ужи круг интересовања. Дебата нас учи толеранцији и култури понашања и поштовања саговорника, учи нас да слушамо и чујемо друге, али и себе.

Учествујући у дебати, они који се плаше јавног наступа биће ослобођени страха, а они који то воле, биће одушевљени и испуњени, јер је дошло само њихових пет минута да искажу све што желе и знају на дату тему.

Позивамо све заинтересоване да се укључе у свет дебате, јер она постаје изузетно популаран вид размене мишљења. Кроз дебату увек научите нешто ново, дружите се и можете да кроз разне активности и такмичења стекнете невероватна искуства. Сазнајте шта је ТРПИИ, Веверица, Equity и Slippery slope и пробудите своје вијуге из дубоког сна!

ОГЛЕДАЛО

Желимо да истакнемо да је, иако изузетно млад, дебатни клуб наше школе већ постигао неке резултате. У јуну ове године освојили смо друго место на средњошколском дебатном такмичењу „Бен-дебата”. Састајемо се сваке среде, после шестог часа парне смене, испред зборнице, а професорка која води секцију је професорка филозофије Ана Милић. Видимо се!

Ана Весић

„Принцип”, Гимназија Свети Сава, Београд
Главни и одговорни уредник:
проф. Наташа Карацић

БЕЛИСТ

БЕОГРАДСКО ЛИСТАЊЕ СРЕДЊОШКОЛСКИХ ЛИСТОВА 2015/2016

УЧЕСНИЦИ

1. „Гимазијалац” Ужичка гимназија, Ужице
 2. „Гимназион” Гимназија, Чачак
 3. „Агора” Гимназија Таковски устанак, Горњи Милановац
 4. „Колибри” Гимназија Таковски устанак, Горњи Милановац
 5. „Искра” Гимназија, Пирот
 6. „Гимназијалац” Гимназија Бора Станковић, Врање
 7. „Богословско братство” Богословија Светог Петра Дабробосанског, Фоча
 8. „Извори” Лист Католичких школских центара у БиХ
 9. „Млади правник” Средња економско трговинска школа, Тузла
 10. „Млади економисти” Средња ЕТШ, Тузла
 11. „Сафир” Рударска школа, Тузла
 12. „Heartbeat” Прва гимназија, Марибор
 13. „Слог” Школа за дизајн, графику и одрживу градњу, Сплит
 14. „Гимназијалац” Гимназија Светозар Марковић, Нови Сад
 15. „Скамија” Гимназија Јован Јовановић Змај, Нови Сад
 16. „Gymnasium” Гимназија Светозар Марковић, Суботица
 17. „Прес час” Гимназија, Бечеј
 18. „Милевин свет” СТ школа Милева Марић Ајнштајн, Тител
 19. „Пут” Зрењанинска гимназија, Зрењанин
 20. „Гимназијалац” Митровачка гимназија, Сремска Митровца
 21. „Бранко” Карловачка гимназија, Сремски Карловци
 22. „Димитрије” Правно биротехничка школа Димитрије Давидовић, Земун
 23. „Златни пресек” Школа за дизајн, Београд
 24. „Принцип” Гимназија Свети Сава, Београд
-

ОГЛЕДАЛО

НАГРАДЕ

(ПРВА НАГРАДА)

„Златни пресек“ Школа за дизајн, Београд

(ДРУГА НАГРАДА)

„Богословско братство“ Богословија Светог Петра
Дабробосанског, Фоча

(ТРЕЋА НАГРАДА)

„Слог“ Школа за дизајн, графику и одрживу градњу,
Сплит

ПОХВАЛЕ

„Гимназион“ Гимназија, Чачак

„Скамија“ Гимназија Јован Јовановић Змај, Нови Сад

„Пут“ Зрењанинска гимназија, Зрењанин

„Агора“ Гимназија Таковски устанак, Горњи Милановац

(НАЈБОЉА НАСЛОВНА СТРАНА)

„Бранко“ Карловчка гимназија, Сремски Карловци

(Похвала НАСЛОВНА СТРАНА)

„Heartbeat“ Прва гимназија, Марибор

ЖИРИ БЕЛЛИСТ-а

Станко Стоиљковић,

новинар и публициста, Београд

Весна Пругић Милеуснић,

професор српског језика, Нови Сад

Проф. Др Милан Распоповић,

физичар и филозоф, Београд

Неђо Никачевић,

професор српског језика, Фоча

Лука Тилингер,

графичар књиге, Београд

ОГЛЕДАЛО

Расписују
КОНКУРС

9. БЕОКУЛИС

Београдски Кулоаров израз средњошколаца
Србије и региона у медијима:
ликовни рад, фотографија и кратки филм

На конкурс могу учествовати ученици из земаља региона (Црна Гора, Република Српска, Босна и Херцеговина, Хрватска...) са највише два рада на слободну тему. Обавезне димензије фотографије су 20 x 30 cm, техника ликовног рада је слободна (цртеж, слика, графика, стрип, карикатура, нови медији...), а кратки филм у трајању до 10 минута. На полеђини написати назив рада, име и презиме аутора и разред, име професора/ментора, адресу школе и контакт телефон.

Радове послати најкасније **до 31. марта 2017.** на адресу **Галерија КУЛОАР, Математичка гимназија, Краљице Наталије 37, 11000 Београд,** са напоменом **3а конкурс.**

Стручни жири у свакој области извршиће избор најбољих радова и доделити по три прве награде, а **Галерија ће организовати изложбу најуспешнијих радова од 12. маја до 14. јуна 2017.**

Каталог манифестације биће објављен у часопису **ОГЛЕДАЛО**, а најуспешнији радови 9. Беокулиса штампани у електронској и штампаној верзији часописа.

Радови се не враћају.

mg.edu.rs
ogledalo.edu.rs

ΟΓΛΕΔΑΛΟ
